

Wouter Keizer: “iedereen moet meedoen”

Wouter Keizer is als stagiair begonnen bij Halt, en werkt inmiddels al vier jaar als medewerker afdoening en voorlichting voor die organisatie. Halt zet zich in op het gebied van preventie en bestrijding van jeugdcriminaliteit door te adviseren, het geven van voorlichting en door projecten. Als uitvoerend Halt medewerker geeft hij voorlichting op scholen, maar spreekt ook veel met jongeren en hun ouders.

“Ik zie de Verwijsindex vooral als een oplossing voor een hoop zoeken en bellen. Bij Halt komen jongeren die lichtere delicten plegen. Richting de hulpverlenende kant zijn wij vooral een doorverwijzende instantie. Het is dus belangrijk voor ons om een volledig beeld van een kind te krijgen. Sommige jongeren zeggen bijvoorbeeld niet dat ze al bij een instelling zitten. De Verwijsindex helpt om aan de juiste informatie te komen. Een groot voordeel van het systeem is dat je niet meer zelf alles hoeft uit te zoeken en dat alles nu veel beter gecoördineerd kan worden. En dat er één verantwoordelijke wordt aangewezen. Meest belangrijk is dat scholen bij het systeem zijn aangesloten en dat wij het direct zien als de school zich zorgen maakt over een kind. Als er ook een melding vanuit school is gedaan, kan er vanaf dat moment actie worden ondernomen.

Wij zijn heel open over informatie. Samenwerking is halen en brengen. In principe worden alle jongeren die bij Halt terecht komen in het systeem gemeld. Vanuit Halt wordt aan de ouders kenbaar gemaakt dat het kind in de Verwijsindex komt. De ouders moeten hier toestemming voor geven. Doen ze dat niet, dan moet het signaal worden teruggetrokken. Vooral op het gebied van privacy is het belangrijk transparant te zijn, alles te bespreken met de ouders. We leggen duidelijk uit wat het systeem inhoudt. Zij zien dan meestal wel in dat het alleen maar gemakkelijker voor ze is omdat ze niet van verschillende kanten en door meerdere instellingen worden aangesproken, maar dat er één contactpersoon is.

Je hebt vaak te maken met onmacht van ouders en dan is het belangrijk de zaak te relativeren; het niet kleiner maar ook niet groter maken dan het is. Met name bij diefstal, wat heel gevoelig ligt bij ouders, probeer je vooral begrip te tonen. We proberen duidelijk te maken dat we naast de ouders staan en ze willen helpen via bijvoorbeeld opvoedondersteuning. Soms kunnen we een hulptraject in gang zetten.

Een voorbeeld van hoe de Verwijsindex succes had kunnen boeken, was bij een jongetje van tien die aan het ontsporen was en bij Halt terecht kwam voor een zgn. Stop-reactie. Door met betrokkenen samen te werken werd er een plan ontwikkeld om de jongen beter in de gaten te houden. De school had meer aandacht voor hem, de wijkagent sprak hem aan en zorgde dat hij op een vast tijdstip even langskwam op het bureau. Er kwam ook hulpverlening in het gezin. Kortom: hij werd van alle kanten in de gaten gehouden, wat niet als bedreigend, maar juist als zeer ondersteunend werd ervaren. Het is jammer dat dit pas op het laatste moment kon plaatsvinden. Als we toen het systeem hadden gehad, hadden we alles veel eerder in gang kunnen zetten. Het is jammer dat de politie niet is aangesloten bij de Verwijsindex. Wijkagenten weten vaak heel goed wat er speelt in een buurt, zoals bij deze jongen het geval was.

De Verwijsindex heeft dan ook alleen kans van slagen als iedereen erin wordt meegenomen en iedereen meedoet. Het moet een sluitend systeem zijn, zonder gaten. Als die blijven zitten, mis je een groot deel van de signalen. Verder werkt het systeem alleen als er snel wordt gereageerd. Ik heb ervaren dat collega's er zeer enthousiast op reageren en de kansen ervan inzien, evenals onze directie die het meteen heeft opgepakt.”